

Bůh nepostaví člověka před soud, aniž by ho předtím varoval

kázáno 24. července 1963 v Jeffersonville Indiana, USA

ON by byl mohl zavolat deset tisíc andělů, ačkoliv jeden by byl mohl zničit svět; ON však zemřel za tebe i za mne.

To je asi tak základ, na který bych chtěl v neděli ráno, dáli Pán, postavit své poselství „Co byl Kristus?“ Počítáme s tím, že nám snad tyto dívky zazpívají tu píseň ještě jednou v neděli ráno. Bratře Wheelere, jistě bych chtěl říci, že máš dvě skutečně milé mladé dámy – jejich oblečení, žádný make-up a to všechno. Pro mne vypadají jako křesťanky: zpívají a jednájí tak. To je velmi dobré.

Myslím, že jsem před několika dny řekl své ženě, že zde máme skutečně čistě vyhlížející skupinu žen. Vážím si toho – dlouhé vlasy, čisté obličejy a jsou rozumně oblečeny. Obdivuji vás pokaždé, když vstoupím dovnitř. Řekl jsem Medě: „Rád bych je měl vyfotografované ve skupině, abych mohl jiným sborům ukázat, jak je to zde v našem sboru, kde tyto věci vyslovujeme a posloucháme.“ Jsme rádi. Něco to nás způsobuje. Víme, že naše prosby jsou naplňovány a že nás Bůh vyslýchá, jestliže nás naše srdce nepotupuje.

Dnes ráno jeden můj přítel, který bydlí trochu dále odtud, upadl do bezvědomí a odvezli ho sanitkou. Sotva ještě byl při životě a mínil, že v několika minutách bude mrtvý. Zavolali; bylo to přibližně za svítání. Vstal jsem z postele, poklekl a začal se za toho starého muže modlit. Milostí Boží jsem byl s to vstoupit s jeho duchem do spojení a on se vrátil zpět. Byl uzdraven, přišel opět k sobě a dnes večer ho ke cti Boží vidíte u nás. Je to starý bratr Dauch; je mu 91 let, již 21 let přes stanovený věk. Avšak Pán je dobrý a plný milosrdenství; jsme za to vděční.

Nuže, bratře Neville, díváme se na sebe a já vím, že tu budu moci být již jen jednu bohoslužbu, a to v neděli. Nechtěl bych ji mému pastorovi vzít, neboť ho rád slyším kázat.

A řeknu vám, potom, co kázal v neděli večer, jsem jel s přáteli, bratrem a sestrou Evansovými do malého restaurantu, abychom snědli sendvič a setkali se tam s bratrem a sestrou Sothmannovými. Bratr Sothmann a všichni ostatní podotkli, že to bylo nádherné poselství. A řeknu vám, že jsem skoro celý týden z toho trávil. Někteří z nich udělali poznámku o tom, že pštros se domnívá, že se skryl, když si

skryje hlavu v písku. Ale ta větší část z něho je ještě vidět. To je rada. Tak to mnohdy děláme i my. Pokoušíme se skrýt hlavu za něco, co se přece vždycky naskýtá, avšak možná, že je nás potom ještě vidět. To víte. ON vidí každý kousek z nás; to chápete. Toho si skutečně važte!

Rád mluvím ke sboru a myslil jsem si, že bratr Neville k vám přece vždy mluví. Jsem-li zde, chtěl bych být přítomen. Nechtěl bych být takovým pokrytcem, abych zůstal doma, nejsem-li zavolán nebo jinak něco, a církev zde je otevřena. Chtěl bych tu být, protože vás miluji.

Řeknu vám, že počasí zde mi nějak neprospívá. Celý kraj mi nesvědčí; jsem alergický na vzduch tady. Jakmile přijdu sem, ihned dostanu horečku, kopřivku a neexistuje nic, co bych proti tomu mohl dělat. Nikdo z nás se necítí dobře, jsme-li tady. Stěží jednomu z nás se daří dobře, když jsme tady, neboť jsme si zvykli na horské klima.

To jedno, ale, co mě sem táhne, jste vy všichni, to je pravda, vy všichni. Víte, že se najde mnoho přátel; jsem za to vděčný. Myslím, kdybych spočítal lidi, které znám osobně, pak by jich možná byly miliony na celém světě. Někdo jednou odhadl, že by to mohlo být asi deset milionů lidí, které osobně znám. Avšak je něco na tom „doma“, na určitých lidech. Každý má ve svém životě zvláštní lidi. Víte, že tomu věřím. Jestliže to tak není, proč je tedy naše žena pro nás něčím zvláštním. Tak je to i s přáteli. Je to něco jiného, prostě to máte rádi, když se s nimi setkáte a mluvíte s nimi. Existují taková malá místa.

Vzpomínám si na to bahno tady, kde byl postaven tento malý kostel. Než byl postaven, byl tu jen rybník. To je důvod, proč ulice tam venku uhýbá: protože obchází rybník. To je skutečné vlastnictví a ulice tam vede přímo kolem dveří. Avšak předtím to byl rybník. Vzpomínám si ještě na to, jak jsem sem přišel a snažil se najít místo, abych postavil Pánu kostel. Byl jsem ještě mladík.

Před chvílí jsem slyšel toho mladého bratra i toho druhého tam na druhé straně, jak se plní nadšením modlí a myslil jsem – víte, i já jsem byl dříve s to se tak modlit a nepotřeboval jsem se při tom nadechnout. Potom zestárnete a jste nějak pomalejší, to víte. Ještě se pohybujete, ale jen v druhém chodu, jak jsem to tam řekl bratrovi Woodsovi. Po chvíli přeřadíte na první stupeň – asi tak v sedmdesáti nebo osmdesáti, mám zato. Avšak víte, že se přesto stále ještě pohybujete. Co na tom, dokud se vůbec ještě můžete pohybovat? Trvá to už jen málo, než se tam dostanete.

Vzpomínám, jak jsem se tu modlil v rákosí, tady, kde stojí nyní pódium. Přibližně tam, kde nyní stojí, jsem zatloukl kolík, kam mělo být postaveno pódium. Bože, Pán mi toto místo dal. Ano. Tam v základním kameni leží mé svědectví o vidění, které jsem měl toho jitra, když jsem jej pokládal. Tehdy jsem si to mohl sotva představit, když On řekl: „Toto není tvá kaple, ale konej dílo evangelisty.“ Když jsem se tam podíval, viděl jsem před sebou celý svět, jasné modré nebe a lidi, jak přicházeli odevšad. Leží to v základním kameni. Jak málo jsem pomýšlel, že se to stane, přesto, že to vidění říkalo. Avšak ono nikdy nesehalo, nějak se to naplní.

V tomto týdnu jsem měl mnoho rozhovorů, protože milostivá přítomnost Pána v neděli sestoupila, a já mám v pondělí odcestovat.

Dosud jsme s dětmi neměli prázdniny. Moje prázdniny začnou trochu později. Chtěl jsem ale děti vzít na krátký čas s sebou, potom musí zpátky do školy. Myslel jsem proto, že tento týden by se to hodilo, protože příští týden musím jet na shromáždění do Chicaga.

Vzhledem k pomazání Duchem jsem myslel: „Nyní je čas na rozhovory, to je čas, v němž budu moci vyhovět některým z nich.“ Vidím zde některé z těch lidí, kteří byli tam v té místnosti. Oni vědí, zda se Pán s námi potkal nebo ne.

Duch svatý mi zvláštním způsobem, dříve, než jsem odjel z domova, ukázal každý jednotlivý případ z těch, které měl Billy zaznamenány a kteří potom přišli dovnitř; kdo tu bude a oč budou prosit; kromě několika žen, jedné ženy z Louisville, která sem přišla s malým děvčátkem. Myslím, že patří ke sboru v Louisville. Napsal jsem si na lístek, oč budou prosit a jak se budou ptát a jejich odpovědi. Řekl jsem jim potom: „Podívej se, zde je to, co mi před několika minutami Duch svatý ukázal.“ Podal jsem to přes stůl a řekl: „Vidíš, toto mi On řekl, než jsi přišla.“ Ještě když jsem byl doma, věděl jsem již, kdo tam bude, oč půjde, jaký je jejich postoj a všechno – dříve, než jsem vůbec opustil dům.

často, na cestě sem, když jsem byl v modlitbě, jsem viděl modlitební řadu, jak přecházela kolem mne a věděl jsem každé jméno těch, kteří budou v modlitební řadě dříve, než jsem sem přišel. To je pravda. Věděl jsem dokonce, kde budou v bohoslužbě sedět, jak budou oblečení a jak budou vypadat. Všechny tyto věci lidem neříkáte. Dějí se věci, které jim nevyprávíte. Není to nutné jim to říkat. říkám lidem jen věci, o nichž věřím, že jim pomohou, jestliže mě Pán nutí, abych

jím to řekl a praví: „Řekni toto.“ člověk by neměl říci všechno, co viděl, neboť by to nebylo správné. Potom přijdete totiž do těžkostí a všeho možného. Musí se vědět, jak tyto věci skrze Ducha svatého užívat.

Stáli přede mnou lidé, kteří mi kladli otázky. Věděl jsem to přesně, ale neřekl jsem jim to, neboť jsem byl nucen, abych to nedělal. Vzpomínáte si na to, bylo to poslední středu večer, když jsem kázal na téma Zajatec. Vidíte, rádi byste to tomu člověku řekli, avšak něco vám říká: „Nedělej to!“ Duch říká: „Nedělej to! Nedělej to!“ Proto je lépe to nedělat, jinak se dostanete s Bohem do potíží.

Nepřišli jsme sem dnes večer jen proto, abychom tu stáli. Chtěli bychom slyšet Slovo Pánovo. Byli jste v modlitbě a měli jsme zde krásný čas. Pokaždé, když sem přijdu, přináším s sebou malou knížku s texty, neboť bratr Neville je mnohdy tak velkorysý a znovu prosí: „Budeš to neb ono dělat nebo mluvit?“ Potom se podívám, až najdu nějaký text a tím začneme.

My to nevíme a nemůžeme to říci. Víte, že jsme mnohdy přišel s nějakým textem v mysli, o kterém jsem chtěl mluvit a když jsem sem dorazil, předělal jsem to docela. Měl jsem zaznamenána místa z Písma a řekl jsem: „Tento text použiji, budu se odvolávat na tato biblická místa. Tak, jak jdou v pořadí za sebou, budu říkat toto, to nebo něco jiného. Napiši si kupříkladu 1. Kor. 7:1 a Mat. 28:16 atd., poznamenám si tak tato místa Písma. Když se na to potom podívám, vím, co ta místa říkají. Avšak mnohdy je vůbec nepoužiji; jde to docela jiným směrem a my to ani nevíme.

Jak Pán dá, chtěl bych tyto malé bohoslužby, které jsme měli od té doby, co tu jsem, uzavřít v neděli ráno velmi důležitou věcí. Přijďte včas a buďte připraveni na to, že tu budete trochu déle, možná do dvou hodin. Napsal jsem si na toto téma již asi třicet až čtyřicet míst z Písma. Ale jestliže mi Duch svatý pomůže, pokusím se to poselství vzít a označit místo, na němž stojí a vybudovat je od počátku až do přítomnosti.

Potom odcestuji do Chicaga, pak rovnou do Arizony a odtud opět dále. Pokud vím, bude to patrně teprve v příštím roce v létě, že se budu moci vrátit sem do kaple, ledaže bych měl náhodou cestu kolem ke shromážděním.

Billy se právě zabývá přípravami na kompletní túru po světě do zámoří, která má začít hned po vánocích. Až asi do prosince je můj čas úplně zadán. V prvním prosincovém týdnu budu možná v Dallasu.

V lednu zahájíme kompletní túru po světě. Jsme tím nyní zaměstnání a chceme vyzkoumat, kam nás Pán chce vést. Jsem tak vděčný těm lidem a kazatelům, jakkoli i moc rád mluvím proti jejich denominacím a všem těm věcem.

Z knih, které leží zde vzadu, víte, že bratr Roy se stará o pozvánky. Od vánoc, resp. od začátku roku došlo více než tisíc pozvánek z celého světa. Leží tu tisíc pozvánek. Pán mě musí vést, které z nich mám přijmout a co mám dělat. Jsme na Něm docela závislí. Nemůžete všechny přijmout, více než deset v jednom létě byste jich nemohli naplánovat, ledaže byste byli jeden večer zde a druhý večer tam. Oni však prosí o dva nebo tři týdny, jako dlouho jen můžeme zůstat. Mnozí z nich říkají: „Tak dlouho, jak Pán povede.“ Proto nevíme přesně, kde máme začít nebo co máme dělat. Předkládáme to Pánu a říkáme: „Nebeský Otče, řekni nám to Ty.“ Pomozte i vy se modlit za tuto záležitost; pomozte mi modlit se, abychom to zvládli.

Poté, co jsme měli poslední neděli bohoslužbu s uzdravováním, pomýšlel jsem na to, tuto neděli vyučovat, vyložit to a ukázat vám, v jakém čase se nyní nacházíme a co je ten trojnásobný účel velkého Božího plánu, který On před ustanovením světa stanovil a sledovat jej až do této doby. Jsem nyní zaměstnán druhou částí toho, vyhledávám místa z Písma a uvádím je do správné souvislosti.

Skloňme nyní hlavy na okamžik.

Pane Ježíši, Ty velký Pastýři stáda ovcí, shromáždili jsme se zde dnes večer v Tvém nádherném a svatém jménu. Milujeme Tě, Pane, a děkujeme Ti za tuto modlitební hodinu dnes večer, za sborové písně, které jsme s radostí v srdcích zpívali; a slyšeli jsme je, jak tleskají, když vcházeli dovnitř. Potom jsme všichni poklekli a vysypali jsme Ti naše srdce a děkovali Ti za to, co jsi pro nás učinil. Prosili jsme Tě o to, abys nadále šel s námi.

Nyní nastala hodina, abychom četli Slovo a lidem o tom něco řekli. řiď nás v našich myšlenkách, Otče, a přijmi čest. Mluv dnes večer skrze nás něco, co by nám všem pomohlo, abychom odtud šli s rozhodnutím v srdci lépe Ti sloužit a žít oddaněji, než jsme to kdy dělali. Proto jsme tady Pane; jsme tady, abychom se o Tobě dozvěděli více. A prosíme o to, aby jsi se nám dnes večer rozvinul ve své velké bytosti zjevením Svého Slova, abychom se dozvěděli, jak se staneme lepšími křesťany a jak máme jednat v těchto posledních dnech. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

Můj pohled padl na jeden text zde u Iz. 38. čtème z něho:

V oněch dnech Ezechiáš smrtelně onemocněl. Přišel k němu prorok Izaiáš, syn Amosův a řekl mu: „Toto praví Pán: Udělej pořizeni o svém domě, protože zemřeš a nebudeš živ.“ Ezechiáš se otočil tváří ke zdi a takto se modlil Pánu: „Ach Pane, rozpomeň se, prosím, že jsem chodil před Tebou opravdově a se srdcem nerozděleným a že jsem činil, co je dobré v Tvých očích.“ A Ezechiáš se dal do velikého pláče.

Tu se k Izaiášovi stalo slovo Páně: „Jdi a vyřid' Ezechiášovi: Toto praví Pán, Bůh Davidův, tvého otce: Vyslyšel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Hle, přidám k tvým dnům patnáct let...“

Nechť Pán přidá Svě požehnání k tomuto čtení. Myslím, že je to výjimečné téma pro malé poselství. Chtěl bych je nazvat takto: Bůh nepostaví člověka před soud, aniž by ho dříve varoval. Musíme dnes večer pochopit pozadí a základ tohoto textu, že Bůh člověka varuje dříve, než ho nechá zemřít.

Každý je dostane. Mohli bychom říci: „Tento člověk zemřel bez varování.“ Ne, ne, ne! To Bůh nikdy nedělá. Nevíte, co se dělo v srdci toho člověka; nevíte, co se dělo v jeho životě. Bůh nenechá člověka zemřít, aniž by ho dříve varoval, dal mu to vědět, aby se mohl připravit. Bůh je suverénní, klepe na srdce každého člověka a dává mu příležitost, aby přišel. On se může od varování odvrátit a odmítnout je, potrást nad tím hlavou, jít od toho a říci: „Ach, to byl jen zvláštní pocit; přes to se dostanu.“ Přesto to byl Bůh, byl to Bůh, který k němu mluvil.

Bůh rovněž nenechá přijít soud na zem, aniž by předtím dal lidem varování. Bůh nikdy nedělá nic, aniž by dříve oznámil, co bude dělat. ON staví lidi před volbu; můžete dělat to správné nebo to zvrácené. Vidíte, Bůh Svoji povahu nemůže nikdy změnit. Jeho program se nemůže odchýlit od toho, jak započal od samého začátku; neboť On je nekonečný. Jeho program a Jeho záměr jsou ve všem dokonalé. Jestliže by je pozměnil, dokazovalo by to, že se něčemu přiučil, avšak, protože je nekonečný, nemůže se ničemu přiučit. Jeho první rozhodnutí je provždy dokonalé a neexistuje nic, co by je mohlo někdy změnit.

Dříve, než vůbec měl člověk možnost dělat to převrácené, postavil ho Bůh již na základnu, aby mohl přijmout nebo odmítnout – on mohl přijmout nebo ne.

Mimochodem, jestliže kazatel, bratr Baker, je zde – myslím, že byl nedávno u rozmluvy – dostal jsem jeho otázky, které napsal o semeni hada. Mám je tady. Je zde? Okamžitě ho nikde nevidím. Přece, je zde se svou ženou – milý muž a milá žena. Ale neporozuměli některým věcem v učení o semeni hada; měli několik otázek k tomu, co jsem řekl v kázání a po něm, a co jsem řekl o těhotenství, atd. Ten bratr je milý člověk, teprve jeden nebo dva roky věřící, a prostě tomu neporozuměl.

Je těžké, jestliže to člověk nepochopí. Musíte se spolehnout na Ducha svatého, neboť Bible je napsána v hádankách. Nemůžete se posadit a číst ji jako noviny. Je to skryté. Ano. Jak byste mohli pohlížet na Boha jako na ospravedlněného, když On v přikázáních řekl nejdříve Mojžíšovi: „Nesmíš udělat žádný obraz toho, co je nahoře na nebi, ani toho, co je na zemi dole, ani anděla, ani něčeho jiného; nedělej žádné obrazy.“, a hned, ještě téhož dne mu přikázal, aby zhotovil dva anděly z bronzu a upevnil je nad stolicí milosti (truhlou smlouvy), tam, kde je milost? Musíte znát Boha a Jeho Bytost dříve, než budete moci porozumět Jeho Slovu. ON sám má klíč ke Slovu, On je jediný, který s ním může zacházet a otevřít je. ON to je, který je musí zjevit.

Zjišťujeme, že vždy odpovídalo Jeho Bytosti, aby člověka varoval před soudem, národ varoval před soudem atd. ON dává vždy varování; napomenutí, abychom nesli zodpovědnost. Jsme odpovědni; Bůh nás postavil zde na zemi k nějakému účelu. Jsme odpovědni Jemu za tento účel, pro který nás sem postavil. Měli byste k Němu přijít, abyste zjistili, co by od vás chtěl mít.

Jestliže pro někoho pracujete a on vám přidělí práci na ranči nebo něco jiného – jdete pak prostě ke stáji, sednete si tam a řeknete: „Vyřizeno!“? Vidíte, musíte tam jít a zeptat se, co by od vás chtěl, abyste dělali, a potom to udělat. Pracujete-li pro někoho, nejdříve zjistěte, jaké jsou vaše úkoly.

Jsme-li tedy nyní na zemi, měli bychom se obrátit na toho, který nás sem postavil a říci: „Pane, co bys chtěl, abych dělal? Co musím činit? Proč jsem tady?“ Máte-li být hospodyní, mýt nádobí nebo něco jiného – cokoli od vás Bůh požaduje, budete to dělat tak dobře, jak jen dovedete; úplně jedno, jak nepatrné to může být, musíte to dělat.

Řeknete: „To ano.“ Těžkost spočívá v tom, že každý z nás chce dělat práci toho bližního. Všichni bychom chtěli míč pro sebe, jak říkáváme.

Například hodiny zde: každý pohyb v nich má své místo. Ne každá část z toho může být ručičkou. Dívám se na ručičky jen tehdy, chci-li vědět, kolik je hodin. Když ale jedno z koleček nefunguje správně, nepůjdou hodiny přesně.

Tak je to také s lidmi. Všichni v Těle Kristově musíme být na svém místě a v souladu. Potom můžeme zjistit, kolik je hodin. Pak se sem bude svět dívat a uvidí, co to je. Oni vás však pozorují. Jste-li jen malým hodinovým perem nebo perem hlavním nebo ať je to cokoli, budete dělat to nejlepší, co na tom místě dělat můžete.

Neseme totiž odpovědnost a jednoho dne budeme muset skládat účty. Každý člověk, který se postaví na zem, má odpovědnost a bude z toho muset skládat účty. Mnozí z nás jsou správci a musíme z toho vydat počet. Tato zodpovědnost správce na nás byla Bohem převedena, nezáleží na tom, co to je. Jak jsem řekl před několika okamžiky: „Hospodyně ať je pravou hospodyní.“ To je pravda. Jsi-li farmář, buď správným farmářem. Cokoliv vám Bůh uložil, abyste dělali, nad tím jste byli ustanoveni za správce, před Bohem z toho musíte skládat účty, neboť je zapotřebí všech těchto věcí, aby byly konány.

Ezechiášovi bylo přikázáno, aby se připravil, protože se bude muset setkat se svým Stvořitelem. Ezechiáš byl králem, význačným mužem. Všimli jste si jeho prosby? „Pane, rozpomeň se přece na to, že jsem před Tebou chodil věrně a se srdcem nerozděleným.“ Jaké je to svědectví pro nás dnes: muž, který putuje s Bohem! Ačkoliv tomu muži již byla ohlášena smrt, Bůh změnil přesto Svůj záměr s ním, neboť Ezechiáš chtěl ještě něco vykonat a Bůh řekl, že nám dá žádost našich srdcí. čas Ezechiášův nadešel. Dostal rakovinu nebo něco podobného. V oněch dnech se tomu říkalo vřed. Víme však, že obyčejné vředy člověka neusmrtí; ty se opět zahojí. Možná, že to byla rakovina a otevřela se jako vřed. Bůh promluvil k Izaiášovi: „Jdi tam a řekni mu, že zemře.“ Ezechiáš ale měl ještě nějaký plán, který chtěl uskutečnit.

Prosíte-li Boha o něco, pak k tomu musíte mít důvod. Je to jak s textem z Písma, který tak často zmiňuji: „Kdo by řekl k té hoře: Zdvihni se a padni do moře! a nepochyboval by v srdci své, nýbrž

věřil, že to, co vyslovuje, se naplní, tomu se to také splní.“ To všechno musí být z nějakého důvodu a k nějakému účelu, jinak se to nestane.

Nemůžete prostě jít – v tom chybuje mnozí z nás, když přijdou a řeknou: „Ukáží vám, že mám víru k tomu, to udělat.“ Nuže, tak jste již předem zvrácení. Bůh vám přece nedá dary, jen abyste si s nimi zahrávali.

Jak jsem nedávno řekl: „On vám neukazuje vidění, jen abyste si s nimi hráli.“ To není nic na hraní; to je svaté. Použijte je tak, jak vám to Pán dovoluje. Buďte Jeho zajatcem. I kdybyste tak velice rádi někomu řekli, že je zvrácený a toto i ono, i něco jiného: mlčíte, až by vám to Bůh řekl. Když vám to Bůh řekne, potom můžete vystoupit s tím TAK PRAVÍ PÁN. Až do té doby na to prostě zapomeňte!

Svět byl dnes právě tak varován, jako tehdy Ezechiáš. Je stále znovu varován. Církev je varována. Tyto věci se nedějí náhodou; všechny mají své okolnosti.

To nebyla náhoda, že Ezechiáš onemocněl a měl vřed. Bůh tam poslal Izaiáše a řekl mu, že má uspořádat své záležitosti, protože zemře. Ezechiáš plakal a řekl Bohu: „Chodil jsem před Tebou s nerozděleným srdcem, prosím Tě, uchraň můj život k dobrému, božskému účelu.“

Bůh řekl: „Vrať se a řekni mu to.“

Není to podivné? Ezechiáš byl největším mužem v zemi. Ezechiáš byl král a bohobojný muž. Byl skutečným mužem, jestliže to mohl od Boha vyprosít a Bůh ho za to nepokáral. „Chodil jsem před Tebou s dokonalým srdcem.“ Tedy, tím je řečeno mnoho.

Bůh neřekl: „Ne, Ezechiáši, to jsi nedělal.“ ON doznal, že tomu tak bylo. ON řekl: „Tvůj život ještě trochu ušetřím. Splním tvou žádost.“, neboť on byl spravedlivý muž, skutečný služebník Kristův.

Věříme, že i my máme právo prosit o něco, jestliže náš úmysl a pohnutka jsou správné.

Dnes vidíme, že v uplynulých letech, řekl bych, v posledních patnácti nebo více letech, byly národy neustále varovány: „čiňte pokání nebo zahynete!“

Dávejte pozor, mluvil jsem dnes ráno, než jsem odešel, při snídani s mojí ženou. Mluvila o Billy Grahamovi a jeho ženě, jak se snaží žít jednoduše. Řekl jsem: „Je to skutečný služebník, který přijímá snad dva nebo tři miliony v roce při polních taženích, ale nedostává je

sám, nýbrž jeho misijní společnost a používá je opět pro dílo, radiová vysílání, atd. Billy dostává asi dvacet pět tisíc v roce.“

Zeptala se: „Jak může vydat za rok dvacet pět tisíc?“

Odpověděl jsem: „Bere jen to, co musí mít, více ne. Musí platit za dům a to všechno.“ Pokračoval jsem a řekl: „Velmi si vážím Billy Grahama, neboť on má poselství a toto poselství zní „pokání“.

Kromě toho neexistuje dnes v zemi nikdo, o kom bych věděl, že je Bohem s tímto poselstvím používán tak, jako Billy Graham. Ví, jak na to, prostě tu stojí, míním, že volá politiky a členy církví k pokání. Avšak, jde jen tak daleko.

Potom ještě vystupuje bratr Oral Roberts, další velký služebník Páně. Není tu nikdo, kdo by se mohl přirovnat k Oralu Robertsovi. Je to jako útok buldoka, když vymítá zlé duchy a vzývá jméno Pána a vyvolává malá hnutí mysli a podobné v božském uzdravování. To je naprosto pravda. Je to posel pro letniční.

Vidíte, existuje posel pro kostelní, denominační a formální svět.

Potom pohleďte na naši pokornou službu, jak tu stojí s tím „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky“. Vidíte? Co se skrže to děje? Hleďte, je vyvoláván zástup Nevěsty. Vyvolává je ven z obou těchto skupin. Bere ven jedno kolo z těch kol. Chápete, co míním?

Bůh potvrzuje poselství, které káže Billy Graham. Bůh uzdravuje nemocné skrže modlitbu Orala Robertse. Bůh dělá věci, které dělal Ježíš a dokazuje, že Ježíš je tentýž včera, dnes i na věky. Jsou to poselství tohoto času. Každé z těchto poselství volá: „Čiňte pokání, nebo zahynete!“ To je pravda. „Čiňte pokání, nebo zahynete!“ Není naděje, po všem je veta. Svět je před Jeho příchodem varován. Každé z těchto poselství mluví a varuje oboje, církev i denominace, před příchodem Pána Ježíše.

Myslete na to, Bůh je vždycky v čísle tři: jako Otec, Syn a Duch svatý; ospravedlnění, posvěcení, křest Duchu svatého, atd. ON je v čísle tři.

Bůh je v poselství pokání formálním konfesím. Bůh je v poselství božského uzdravování letniční církvi. Bůh je v poselství Nevěstě. Vidíte? Zjišťujeme, že každé z nich je zvolání: jedno sem, jedno tamhle a ono tam. Bůh vyvolává církev ze světa, On volá církev z formální církve do letničního hnutí a Nevěstu vyvolává z letničního hnutí.

Jako u Luthera, Wesleye a teď. Je to všechno dokonale předstíněno, v tom nemůže být žádná chyba. Prošel jsem konce, strany, vnitřek, vnějšek a na základě Písma vyložil časový sled, až jsme poznali, že je to absolutní pravda. V tom není žádná chyba. Doufám, že to Bůh nechá v neděli do vás proniknout tak hluboko, že se od toho už nikdy nebudete moci vzdálit.

Bůh varuje: „Připravte se na soud!“ Atomové bomby stojí ve skladech; všechno je připraveno. Dříve však, než bude Bůh moci toto všechno dopustit, vyzývá, jak to dělal v Sodomě: „Vyjděte ven, připravte se! Něco se stane!“

Je to jako ve dnech Noe, dříve, než Bůh seslal vodu, aby zničil lidi velkého předpotopního světa, kteří se oddali hříchu; Ježíš pravil úplně jasně, že to byla právě taková doba, jako je tato: „Neboť jak tomu bylo tehdy ve dnech Noe, tak to bude také s návratem Syna člověka.“ Jak ženy vybočí z patřičných mezí, jak se budou ženit a vdávat, velké vědecké vymoženosti, jak ti chytrí a vzdělaní se budou stavět k intelektuální straně a že malé pokorné stádečko se vzdálí odtamtud na druhou stranu, aby bylo připraveno uniknout nadcházejícímu soudu. Dříve, než Bůh seslal soud, poslal proroka.

Tak, jak to udělal při Ezechiášovi a řekl: „Připrav se, neboť soudy jsou hotovy, aby přikvačily.

On na tu dobu lidi připravoval. Noe připravoval lidi; bylo to milostivé volání před soudem.

Městu Ninive to bylo oznámeno dříve, než nadešel jeho čas. Bůh pohlédl dolů na Ninive a řekl: „Jsem z toho všeho znechucen.“ Chápu to, přesto, že to nebyl židovský, ale pohanský svět. Tehdy bylo souzeno jako celé město – dnes jako celý národ, poté, co se obyvatelstvo tak rozrostlo. ON řekl: „Toto velké město se cele oddalo hříchu.“

Ale dříve, než Bůh seslal soudy, poslal varovné poselství: „Vyjděte ven! Nechejte se napravit!“ Všimněte si, prorok neříkal nic jiného, než: „Ještě čtyřicet dní a Ninive bude zničeno.“

Jak těžké to někdy je, dělat takové věci a říkat to lidem. Nedá-li prorok pozor, dostane se do těžkostí, neboť se někdy přikloní na jednu stranu, že se pokusí to zlehčit a tu a tam uzavírat kompromisy. Avšak pravý prorok, který přijal od Boha pověření, by nikdy neměl přistoupit na kompromis, měl by se svým pověřením zůstat v dokonalé shodě.

To je důvod, proč On tak často použil ducha Eliáše, neboť tento duch vždycky provedl Jeho příkazy. Vidíte? Předal Jeho rozkazy dále přesně tak, jak zněly, a bylo to vždycky toto: „Pojďte zpět ke Slovu!“, vždycky šlo o návrat ke Slovu.

Vidíme Ninive v hříchu. Prorok se zdráhal, protože se jednalo o pohanskou oblast, byl to pohanský národ, pohanský lid, nikoli jeho vlastní; nebyli to Hebrejci, byli to pohané. Ninive byl světový obchodní přístav. Byl tam významný rybí průmysl; lidé žili z lovu ryb. Musela to být velmi hříšná země, se spoustou peněz; a kde je mnoho peněz a lidé s moderním časovým názorem, tam vždycky vchází hřích a násilnosti.

Bůh toho měl dost. Měl v zemi proroka a řekl mu: „Jdi do Ninive a ohlas jim: „Ještě čtyřicet dní, potom bude Ninive zničeno.“ Jonáš si pomyslel: „Dostanu se do problémů.“ Chtěl proto mít více jistoty a myslil, že si udělá krátce prázdniny a půjde do Tarsu. Víme však, že zbývalo již jen čtyřicet dní.

Poselství je naléhavé, neboť čas je blízký. Nepohrávejte si s jinými věcmi, abyste obdrželi akademické vyznamenání a něčeho dosáhli. Hodina je blízká! To je ta věc s lidmi dnes; snažíme se budovat velké školy a podobné věci. Ó, milosti! Jestliže kážeme příchod Pána, k čemu potom potřebujeme takové školy? Musíme činit pokání před Bohem!

Jeden malý čínský chlapec přišel k misionáři Hudson Taylorovi a řekl: „Pán Ježíš mě naplnil Svým Duchem. Jsem tak šťastný. Mám nyní obětovat deset let, až bych dostal vyznamenání?“

On odpověděl: „Synu, nečekej na vyznamenání. Jestliže byla svíčka zapálena, jdi a mluv o tom. Jdi, řekni to, nečekej na vyznamenání. Budeš do poloviny vyhořelý, než vyznamenání dostaneš.“

Jestliže hoří a jinak nevíte nic, potom jednoduše řekněme, jak byla zapálena. Nepokoušejte se zaujmout místo někoho jiného nebo vůbec nějaké místo. Jestliže něco víte, mluvte o tom, co jste poznali jako pravdu: „Takhle to na mě přišlo a tak jsem to pociťoval.“ Kdybyste nevěděli více než to, řekněte to. Dejme se do toho! Poselství je naléhavé; čas je blízko.

Co by se stalo, kdyby Izaiáš řekl: „Počkám, až jaký bude jeho vřed.“?

Vidíte, Bůh mu řekl: „Jdi tam a oznam mu to; teď hned.“

ON poručil Jonášovi, aby šel.

Když byl venku na oceánu, na hlubokém moři a loď se zmítala v bouři, vyzdvihli plachty a ona se točila dokola – tu se ptali, co v tom pro všechno na světě je; ale nedokázali si to vysvětlit. Vypadalo to, jakoby loď byla plná vody. Tu volal každý k svému bohu. Víme, že Jonáš měl přece prázdniny a mínil, že bude lépe, když se nejdříve vyspí. Asi šel do lodní kabiny, položil se tam, natáhl nohy a usnul. A oni řekli: „Probud' se lenochu a volej k svému Bohu.“ Jonáš přece věděl, co není v pořádku.

Tak také každý člověk ví, co dnes není v pořádku.

Řekl: „To všechno je moje vina. Vezměte mne svažte mi ruce a hodte mě do moře, potom tyto těžkosti přestanou.“ Oni však byli tak nějak gentlemany a kamarádští a nechtěli to udělat, ale pochopili, že to byl prorok a že věděl, o čem mluví. Řekl: „Myslel jsem si, že si nejdříve udělám prázdniny, ale Pán nechce, abych si vzal dovolenou. Musím tam jít, mám vykonat práci. Myslel jsem si, že si nejdříve trochu oddychnu, než půjdu, ale musím jít tam.“

Dovedu si představit, že tato zvlášť připravená ryba se obrátila, takže voda vystříkla na celou zemi, když měla Jonáše v žaludku a nabrala kurs na Ninive tak rychle, jak jen mohla. Bůh tam přinesl poselství v obzvlášť připravené rybě. Vzala kurs na Ninive co nejrychleji mohla, neboť měla na palubě posla a musela ho tam dopravit. Vstoupil na opačnou loď, ale Bůh měl loď pro něho připravenou.

Víte, že je mocen činit velké věci, jen když Ho poslechneme. ON udělá cesty, kde žádné nejsou. ON je Cesta. A je-li poselství absolutně naléhavé, tak jako dnes, pak mu Bůh cestu připraví.

Viděli jsme to také u Amose, když jsem kázal o něm. Kdybyste si chtěli jednou přečíst tu událost, je úžasná. Přečtete si to v první kapitole. On je jiným symbolem na varování dříve, než dolehne soud na hřích. Město, které měl varovat, obýval jistý počet Židů, kteří se vzdálili od původní stezky a stalo se velkým turistickým centrem. Mohu si představit, jak jsem to v onom jitru popsal, když jsem o něm mluvil, jak tento plešatec přešel pohoří a své malé, staré oči zamhouřil, když pohlédl dolů a viděl hřích tohoto velikého národa a lidu a prsty projel svou bílou bradou. Ó, jaká to věc: Avšak nikdo nevěděl, odkud přišel.

Nikdo nezná proroky, kteří kdoví, přijdou odněkud a vystoupí a opět se tam vrátí.

Přišel do města s tím „TAK PRAVÍ PÁN“. „činite pokání, nebo zahynete, neboť Bůh tento národ zničí! Smete toto místo ze země. Uzavřeli jste smlouvu se svým nepřítelem. Myslíte, že jste se svým nepřítelem v míru. Avšak během celé té doby Asyřané vyzbrojují. Nemůžete jít společně, ledaže byste spolu souhlasili. Tak to je.“ To jim řekl.

Bůh chce, abychom se oddělili. ON chce, abychom vyšli ven ze světa a nesnažili se žít se světem a současně s Bohem; abychom se nepokoušeli žít podle světského způsobu a pro Boha. Musíte žít pro jedno nebo pro druhé; Musíte věřit jednomu nebo druhému.

Vidíme, že Amos předpověděl pro ty lidi soud, nebudou-li činit pokání. Ó, jak se to hodí na naši dobu! Myslím, že toto velké město – smím-li se k tomu vrátit ještě jednou – to velké město tam mělo vzkvétající hospodářství, všechno měli, byli blahobytní. Mysleli, že jsou dokonale ve vůli Páně, protože se jim dařilo dobře. Ale pochopili, že Bůh není vždy původcem blahobytu. Mnohdy, nastane-li v církvi blahobyt, se od Něho odvrátí.

Jak víte, jednou Bůh o Izraeli řekl: „Našel jsem tě v tvé krvi na poli a umyl jsem tě a ujal jsem se tě“, jako Svého vlastního dítěte. „Když jsi pak ale vyrostla v krásnou mladou ženu, stala jsi se nevěstkou.“ ON řekl: „Oddáváš se každému kolemjdoucímu.“ „Když jsi však byla chudá a potřebná, když jsi byla v nouzi, sloužila jsi Mi, avšak když jsem ti požehnal, a mnoho ti dal, odešla jsi ode Mne.“ Zde se to prokázalo.

Zjišťujeme, že prorok Amos na národ uhodil. Byl jen oráčem. Pozorujeme však, že uhodil a řekl jim, co bude. Řekl jim, že nepřítel, se kterým dělali společně věci, je ten, kdo je zničí, nevejdou-li s Bohem do pořádku.

Nyní vidíme, že ani naše hrdá Amerika neunikne Božímu hněvu. Jak jsem jednoho dne řekl, od té doby, co jsem zde – a jsem si jist, že to bylo tady – když jsem řekl, že všechno je u konce. Nemohu vidět již nic, na čem by se dalo stavět. Nemůžete stavět na politice, s ní je konec. Nemůžete stavět na sociálním životě, neboť je zkažený. Neexistuje nic, na čem byste mohli stavět. V ničem nemůžete skládat naději.

„Jak je to s církví?“

S církví nemůžete nic začít, je tak formální; nic nezbylo, je s ní konec. Prodali své právo prvorozenství za čočkovou polévku a jsou ho-

tovi pro soud. Duch svatý prošel tímto národem, když ukázal divy a znamení; oni však Jeho milostí neustále pohrdají. Svým velkým potvrzením se On sám potvrzuje a dokazuje, že je tím zjeveným Slovem Božím v tomto čase. Přesto to odmítají. Nic již nezbylo. S Bohem to nebudete moci dělat stále.

Poznáváme, že On vždy posílá Svě proroky nejdříve s výstrahou. Svůj způsob, metodu, jak ty věci dělá, On nemění.

ON neudeří vždy, když dává výstrahu. Chtěl bych, abyste si všimli tohoto výroku. Bůh dává výstrahu, neudeří však vždy přímo po varování. Postřehli jste to? A jestliže neudeří hned potom, co dal výstrahu, tak se prorokovi vysmívají: „Ty jsi to nepřijal, lhal jsi. Neměl jsi pravdu.“

To stejné bylo řekli Izaiášovi. Co myslíte, že si lidé mysleli, když tam šel a nejdříve prorokoval, že král zemře, a pak se vrátil a řekl: „Ne, on bude žít.“?

Co bylo s Jonášem, který táhl ulicemi a říkal: „Toto město bude ve čtyřiceti dnech zničeno“, a Bůh to potom neudělal?

Vidíte, musíte dát pozor, Bůh netrestá vždycky, když varuje. A když to se potom jednou stane, vysmívají se prorokovi. Je-li to však potvrzený prorok se Slovem Páně a skrze znamení Bohem potvrzený – tak, jak Bůh řekl, že bude prorok potvrzen, a tito muži jimi byli – pak to není jejich vlastní, ale Boží Slovo a naplní se. Musí se naplnit, je-li to Boží Slovo. Existuje jen jedno, co je může zadržet, a to je rychlé pokání.

Pohledte, Amos žil v očekávání, že uvidí naplnění svého proroctví. Amos mluvil o tom, jak se to stane, že Bůh podnítl Syřany, aby vtrhli do města a zabrali je, atd. a jak je jejich vlastní zkaženost pohltí. Hledím právě do Písma a jestliže počítám správně, stalo se to o více než padesát let později, co Amos prorokoval. Co si nyní pomyslíte? Celá jedna generace odešla, než se to proroctví naplnilo. Jestliže si to tady přečtete, řekne vám to, že to, co vyslovil, se přesně slovo od slova naplnilo.

Jan viděl všechno, co je napsáno ve Zjevení; nestalo se to ale v jeho čase. Vidíme však, jak se to přesně naplňuje.

Daniel prorokoval o tom dni – o jeho čase až do konce. Nedožil se toho, aby to viděl. ON mu řekl: „Jdi, Danieli! Neboť zjevení mají

zůstat uzamčena a zapečetěna až do konečného času. Můžeš nyní odpočívat a vstaneš ke svému losu na konci dnů.“

Vidíte, ne vždy se stane, že Bůh zasáhne, jakmile dá prococtví. Jak jsem již řekl, splnilo se Amosovo prococtví o padesát let později. Avšak splnilo se.

Biblický prorok, skutečný, pravý prorok je obzvláštní osoba. Ne něco „zvláštního“ na rozdíl od všech ostatních; on však má zvláštní úkol. A protože má zvláštní úkol, musí být něco zvláštního, poněkud jiný než všichni ostatní, aby to mohl vykonat.

Bůh přirovnal Své proroky k orlům.

Orel je zvláštní pták. Je to jen pták – ale je to zvláštní pták. Může létat výše než ostatní ptáci. Vidí dále než jiní ptáci. Aby mohl létat výše, musí být tak stavěn. Co by mu bylo platné, vystoupit tak vysoko, jediné, že by viděl, co má potom dělat? Musí být zvlášť uzpůsobeným ptákem. Svým způsobem patří k rodu ostřížů; ty věci rozpárá zobákem. Mnozí z nich jsou požírači mršin. Existuje asi čtyřicet různých druhů orlů.

Pohledte, ve sboru je pastor, a pastor je zvláštní osoba, je tak uzpůsoben tak, že může snést rozepře lidí. Je nosičem břemen, je volem v týmu. Je to muž, který se posadí – má-li někdo něco proti někomu jinému – může se posadit s oběma rodinami, aniž by stranil jednomu ze zúčastněných, umí věc vyjasnit a znovu nastolit přívětivost. Je pastýřem a ví, jak pečovat o ty věci.

Evangelista je zvláštní muž. Je to muž, který hoří jako kulový blesk. Běží do města, káže poselství, odejde odtamtud jinam. Pohledte, je to zvláštní muž.

Učitel je zvláštní muž. Pod pomazáním Ducha jde do ústraní a je s to, brát slova a spojit je skrze Ducha svatého, takže ani pastor ani evangelista se s ním nemůže srovnávat.

Potom zjišťujeme, že apoštol je zvláštní muž. Je to někdo, kdo všechno seřazuje. Je to muž, který byl poslán Bohem, aby uvedl všechny věci do pořádku.

Prorok je zvláštní muž. Prorok je muž, k němuž přichází Slovo Páně, neboť život proroka je uzpůsoben tak, že jeho podvědomí a jeho vědomí jsou tak blízko sebe, že se nemusí uložit ke spánku, aby snil. Vidí jej během toho, co je docela bdělý. Je to něco, co musí dělat Bůh. Vidí, co probíhá.

Prorok vidí události dlouho před tím, než se stanou. Vidí, jak se pohár Božího hněvu naplňuje dříve, než je plný. Může říci: „TAK PRAVÍ PÁN, Bůh toto město zničí, nebudete-li činit pokání.“ Proč? On je orel. Létá vysoko vzhůru. Hledí daleko vpřed a vidí, že kalich hněvu bude vyliť. Na to se dívají proroci. On nehledí na to, co se zde děje, nýbrž dívá se do daleka. Ohlašuje: „Přichází to na vás!“ Dokáže létat tak vysoko, že může vidět tento stín. Řekl: „Svět bude temný, ano, v hluboké tmě.“ On je tak vysoko, slunce tam svítí, on však vidí přicházet tento stín a vyslovuje, co právě vidí. Ještě to tu není, určitě se to ale stane! To je pravda. Bude to tu – hluboká tma nad lidmi. Ví, že to přijde, i kdyby to bylo ještě léta vzdáleno; on to však vidí.

Amos, pomazaný prorok Boží, viděl tmu a soud. Viděl Syřany vcházet s jejich válečnými vozy, jak pronikají a vraždí lid. Viděl přicházet soud Boží na ně již padesát let předtím, než se to stalo. Avšak, hleďte, protože byl prorokem, byl vyzdvižen v duchu a viděl to v daleké budoucnosti. Viděl plnou číši dříve, než byla naplněna.

Jak Bůh řekl Abrahamovi: „Tvoji potomci budou čtyři sta let bydlet v této zemi, potom je vyvedu mocnou rukou; neboť míra Amorejských není dodnes naplněna.“ Bůh věděl, že ten pohár bude naplněn. Mluvil se Svým prorokem a řekl mu: „Vidíš tam pohár Amorejských, ale míra viny hříchu ještě není plná. Neříkej o tom nyní nic, zadrž to, ale stane se to. Až bude jejich pohár plný a uplyne čtyři sta let, rozmetu je před vámi jako kobylinky a usadím tvé potomky v této zemi.“ Amen! To je prorok Páně.

Mluví-li o vidění, ať je to o hněvu nebo o spasení, může na sebe nechat čekat, avšak musí se to stát, jestliže mluví ve jménu Pána. Může to být požehnání pro vás, které vysloví. Možná, že vám ohlašuje něco určitého a vy to ještě nemůžete ani vidět a řeknete: „Jak to může být? Řekl mi: „TAK PRAVÍ PÁN, stane se toto a stane se ono, ale nestalo se to. Ten muž je zvrácený.“ Potom budete souzeni, protože jste tomu nevěřili. Ale přesto se to stane. Musí se to stát.

Dá-li na sebe čekat, tedy na ně očekávej; neboť přijde jistě a neopozdí se.“ Stane se to.

Prorok jen hledí vpřed a něco vidí. Mluví o tom, co vidí. Nemyslí na přítomnost a jak vypadáte nyní; hledí na to, jak to bude. Když to vysloví a je to podle Slova Pánova, pak je to již vysloveno a nic na světě to nemůže zadržet, jen sám Bůh. Vidíte, že je to pravda.

Pozorujte, zjišťujeme, že on jako prorok své vidění vysloví; mnohdy to jsou dobré věci, mluví o vašem uzdravení. Tedy dobrá, můžete si pomyslet: „To se nemůže stát, mě se neudělalo lépe.“ Co to potom působí? Přivádí to na vás soudy Boží. To je pravda. Ježíš zaslíbil, že vás zachrání, budete-li tomu věřit. Jestliže tomu nevěříte, nestane se to s vámi. Musíte to přijmout. Musíte tomu věřit, musíte vědět, odkud to přichází, to ve vás způsobuje víru v Boha nebo ve vašeho proroka. Musíte tomu věřit.

Poznáváme, že se stalo to, co tito proroci vyslovili. Je-li vylit hněv Boží na lidi, pak existuje jen jedno. Jestliže prorok ohlašuje něco jiného, co se má stát, potom jde jen o jedno, co ruku Boží zdržuje, to je pokání. Je to pokání před Bohem, které Jeho hněv zdržuje. Nečekejte na to, učíňte to hned. Řekne-li Bůh něco, pak to okamžitě udělejte. Ezechiáš byl dobrý člověk, avšak Bůh řekl: „Nadešel tvůj čas, Ezechiáši, musím tě vzít domů. To bych rád, vezmu tě vzhůru. Uspořádej svůj dům.“

Jakmile se to Ezechiáš dozvěděl, odpověděl: „Potřebuji na to patnáct let, Pane. Víím, že musím jít, ale potřebuji patnáct let, abych uspořádal svůj dům. Nemohu to udělat hned, Pane. Nemám čas, abych to udělal, to prostě nemohu udělat, Pane. Nechej mě ještě patnáct let žít, abych tu věc zvládl. Nemohu svůj dům dát tak rychle do pořádku.“

Hledte, příkaz Boží zněl: „Uspořádej své záležitosti.“

Ezechiáš odpověděl: „V tomto roce to nesvedu, potřebuji k tomu více času. To musím vzít zpět, to musím vyřídit a předat tomuto muži; potřebuji patnáct let, abych to zvládl. Ušetři mne, abych to mohl udělat. Poskytni mi ještě trochu času, abych to zařídil.“

Bůh řekl: „Budu shovívavý.“ Ale podívejte se, on jednou zemřít musel.

Užil čas a během té doby uklouzl. Bylo by bývalo lépe, kdyby byl šel, aniž by uspořádal své věci. To je pravda. ON mu však dal patnáct let, aby to dal do pořádku. Nuže, co tedy udělal spěšně? Řekl: „Pane, jsem tak pomalý, potřebuji patnáct let, abych toto zvládl. Prikázal jsi mi, abych uspořádal svůj dům. Nestihnu to dříve, jak za patnáct let, neboť mám půjčku a musím zde ještě toto a ono udělat.“

Byl to bohabojný muž. Přesto muselo být Slovo Boží naplněno. Stalo se to tak jako tak. Jen to trochu odsunul, ještě to od něho vzdá-

lil. Během té doby se dopustil hříchu. ON řekl: „Neuvalím to na něho, ale navštívím jeho děti po něm. Znáte ten příběh.

Pozorujeme, že rychlé pokání mnohdy ještě na chvíli oddálí hněv.

Co se týká Ninive, řekl Bůh: „Jdi do města a zvěstuj jim poselství, jak ti je oznamuji: „Ještě čtyřicet dní, pak bude Ninive zničeno.“ Ó, jaké dělali pokání! Jakmile uviděli proroka jít městem, a slyšeli ho volat: „TAK PRAVÍ PÁN, toto město bude za čtyřicet dní zničeno! Toto město bude zničeno!“, tu nařídil král půst a smutek v celé zemi. „Oblecte se do rezných pytlů, posypte se popelem; nejen hlavu, tělo, maso, ale i váš dobytek a polní zvěř. Posypte se popelem a oblecte rezné pytle.“ Jaké to pokání!

Uvažujeme-li o tom blíže, pak pozorujeme, že pokud prorok skutečně nedá rychle pozor, nepoužije-li rozumu a nepředstoupí před Boha, zjistíte něco právě tam; pokud si nedá pozor.

Pozorujte Izaiáše, vyslovil proctví a šel do ústraní, do malé chýše na poušti. Když to udělal, nemluvil Pán přímo ke králi, když se modlil. ON má určitý způsob, jak ty věci dělat. V zemi byl prorok. Slovo Páně přichází k Jeho prorokům. ON tam přišel a řekl: „Izaiáši, vrať se a řekni mu, že jsem jeho modlitbu vyslyšel. Porozuměl jsem, že potřebuje patnáct let, aby to udělal. Viděl jsem jeho slzy, neboť tu věc nechtěl vyřídit špatně. Řekl, že potřebuje patnáct let. Jdi, řekni mu, že mu je dávám.“

Proč On pověřil Izaiáše, aby tam šel a řekl mu „TAK PRAVÍ PÁN!“? Ačkoliv to bylo změněno a nastal odklad, stalo se to přesto – on stejně zemřel. Jestliže se stane něco takového, je On povinen se vrátit k tomu muži, ke kterému to TAK PRAVÍ PÁN poslal. Řekl Izaiášovi: „Vrať se a řekni mu to.“

Jonáš zaujal jiné stanovisko, odebral se na vrchol hory a řekl: „Bylo by bývalo lépe, kdybych se nikdy nenarodil.“ Ach, a pokračoval! Tu nechal Bůh vyrůst malý břechtan (podle něm. = ricinový – skočcový keř) , aby se tam mohl ve stínu trochu zchladit. Řekl: „Šel jsem tam a nyní řeknou, že jsem falešný prorok.“

Bůh k němu ale promluvil a řekl: „Podívej se dolů na to město, podívej se na ně Jonáši! Celé město dělá pokání v pytli a popelu.“

Potom k němu mluvil ohledně toho malého skočce a červu, který jej sežral, takže zašel. Jak Pán dá, chtěl bych jednoho dne přijít sem

do kaple a kázat sérii o Jonášovi. Je to tak veliké – východní vítr, který vanul – ó, je v tom tolik věcí; je to prostě přemáhající. Tyto vzácnosti v tom jsou všechno stínové obrazy a jsou náležitě – dokonce Ježíš Kristus je tím předvídan a všechno ostatní. Ovšem, že se každá řádka v Bibli vztahuje na Ježíše Krista. Ano! To je naše lekce na neděli; vyhledáme to, jak Pán dá.

Dejte pozor, existují věci, které v upřímnosti řeknete Bohu, a přesto musíte dát pozor.

Chtěl bych vám dnes večer na pódiu ukázat jiného Jonáše.

Jednoho dne sem přišli lidé. Ta žena nebo někteří z její rodiny by zde mohli být, proto nechci uvádět jméno; jinak byste možná věděli, kdo to je. Je to skupina milých lidí, kteří sem po léta přicházejí z Kentucky. Jsou to milí lidé, moji dobří přátelé. Byli to moji opravdoví přátelé. Jsou z těch lidí, kteří přicházeli na bohoslužby když probíhalo probuzení a jakmile skončilo a muselo se nést břemeno, nikdo je nechtěl nést. Všechny jejich děti byly od malička zde, účastnily se našeho vyučování i jiných věcí.

Jednoho dne, před čtyřmi či pěti lety jsem přišel domů. Mladá dívka, které tehdy bylo asi osm let, byla nyní vdaná a měla dvě děti. Ležela zde v nemocnici a umírala. Byla asi ve čtvrtém nebo pátém měsíci těhotenství; to nenarozené zemřelo, a ji nebylo možné operovat, protože měla otravu močí. Nemohli ji operovat a museli nechat zemřít i matku. Protože ji nemohli operovat, to nenarozené mimino by způsobilo smrt matky. Umírala; neměla šanci.

Šel jsem tam, abych ji navštívil, protože pro mne poslala. Šel jsem do nemocnice, ležela pod kyslíkovým stanem. Trochu jsem jej otevřel, něco jí řekl a zeptal se: „Vzpomínáš si na mne?“

Řekla: „Jistě, bratře Bille, vzpomínám si na tebe.“

Zeptal jsem se: „Jak je to s tebou, chápeš, jak jsi nemocná?“

Odpověděla: „Ano, proto jsem tě nechala zavolat.“

Zeptal jsem se: „Jak je to s tebou a s Pánem?“

Odpověděla: „Bratře Bille, nejsem připravena, abych šla.“

Poklekli jsme a modlili se; její matka a její muž a mnoho rodinných příslušníků bylo v pokoji. Její matka a její muž se rozplakali. Potom jsem ji prosil a ona dala s Bohem všechno do pořádku, splnila svůj slib, vrátila se k Bohu a slíbila Mu, že jej bude milovat, když jí

odpustí. Litovala svých hříchů a způsobu, jak žila. A pokračovala v pokání a pláči. Po chvíli jsem se zvedl a vyšel z budovy.

Příští ráno mě zavolali, abych tam opět zašel. Tam jsem se dozvěděl, že toho rána se opět podrobila testu, jímž se mělo ověřit, jak dalece pokročila otrava močí a zjistilo se, že v podstatě z toho nic nebylo. Úplně zmizela, otrava moče ji opustila. Lékaři byli velmi rozčileni a řekli: „Jak to přijde? Je to něco docela zvláštního. Podnikneme přípravy a zůstane-li to tak do rána, budeme jí nadále podávat penicilin“, nebo co jí dávali, aby potlačili infekci. Řekli: „Potom budeme operovat a vyjmeme to mrtvé dítě dříve, než by to ještě něco způsobilo; bude-li schopna to podstoupit.“

Dvakrát nebo třikrát ji v tom dni ještě prohlédli a ještě pozdě večer. Nenašli nic, vše bylo v dokonalém pořádku. Tak ji připravili a vyndali ji z kyslíkového stanu. Všechno bylo výborné. Příštího rána ji měli operovat a vyjmout dítě.

Odešel jsem odtamtud. Nevěděl jsem to, vůbec ne. Pán mi o tom vůbec nic neřekl. Můžete se těch lidí zeptat, chcete-li. ON neřekl, že se to stane. Avšak vidí-li lidé takovou věc, a protože se to stalo, přišel její muž, hříšník ke mně a řekl: „Bratře Branhame, chtěl bych svůj život předat Pánu Ježíši.“

Řekl jsem: „V pořádku, poklekni zde, vezmi ruku své ženy a chodte potom společně upřímně tímto životem.“ Ta matka se vrátila a řekla: „Bratře Branhame, víš, tady jsem já a moje děti; byli jsme všichni jednou uvnitř a jednou venku, zde v kapli a tak dále. Slyšeli jsme tě kázat, chodili jsme k oltáři a šli zpět.“ Řekla: „I já jsem odpadla, bratře Branhame. Ráda bych se vrátila k Pánu Ježíši pro Jeho dobrotu, kterou prokázal mému dítěti.“ Hleďte, to je velmi krásné, avšak vy nepřicházíte k Pánu Ježíši kvůli tomu.

Přibližně o půlnoci nebo v jednu hodinu matka usnula. A ona ji zavolala a řekla: „Maminko!“

Odpověděla: „Ano, miláčku, co bys chtěla?“

Řekla: „Ty víš, že jsem tak šťastná.“

Ona řekla: „Jsem tak ráda, že jsi šťastná.“

Řekla: „Mám pokoj s Bohem. Ó, jak je to krásné!“

Po několika minutách volala opět: „Maminko!“

Ona odpověděla: „Ano?“

Tu řekla: „Jdu domů.“

A ona řekla: „Já vím. Ano, miláčku, zítra lékař to dítě vyjme. Po jednom nebo dvou dnech, jakmile se řezy dobře zahojí, se dostaneš odtud, půjdeš domů a budeš šťastná, i tvůj manžel, a budeš křesťankou a žít pro Boha.“

Ona řekla: „Mami, míním, že jdu do svého nebeského domova.“

Odpověděla: „Jistě, miláčku, na konci své cesty.“

Řekla: „Toto je konec mé cesty.“

„Ó“, řekla ona, „co se teď děje?“

Odpověděla: „Je to konec mé cesty. Ano, mami, v několika minutách budu na druhé straně.“

Pomyslna si, že je prostě nervózní a fantazíruje. Zavolala sestru, která jí zkontrolovala dech. Všechno bylo normální. A během pěti minut byla na druhém břehu; byla mrtvá.

Asi za jeden nebo dva týdny jsem se vrátil domů. Myslím, že pohřební řeč měl bratr Graham. Když jsem přišel domů a Meda mi řekla, že to děvče onoho večera zemřelo, nemohl jsem to pochopit.

Vyhledal jsem její matku a ona to potvrdila.

Nevím, co mě k tomu přimělo, že jsem to udělal, ale řekl jsem: „Pane, můj Bože, Ty jsi mi dlužen vysvětlení k tomu, neboť jsem tam šel, řekl to tomu manželovi, a on přišel k Pánu poté, co jsi to všechno pro něho udělal, a potom jsi život tohoto děvčete vzal. Řekl jsem: „Ty mi dlužíš vysvětlení k tomu.“

Řeknete-li Bohu něco takového, nechá vás na holičkách. Mě On není nic dlužen. Já jsem dlužen Jemu. Nechal mě několik dní trčovat. Asi po třech, čtyřech měsících jsem byl venku na břehu řeky, když ke mně Pán promluvil ve vidění a řekl: „Jdi teď k její matce a řekni jí toto: ‚Zdali nenadešel její čas již před rokem, když se byla málem utopila při jednom pikniku u řeky? Již v tom čase měla jít, avšak musel jsem ji vzít domů, až když byla připravena jít.‘ Proto se toto všechno stalo, proto jsi tam šel.“

Potom jsem se vrhl na zem a plakal. Řekl jsem: „Pane Ježíši, odpusť mi, Svému hloupému, ubohému služebníkovvi. Nikdy jsem to neměl říkat, Pane.“

Nato jsem šel k té ženě. Bydlela zde na tržišti. Šel jsem k ní a řekl: „Chtěl bych ti dát jednu otázku.“

Odpověděla: „Jistě, bratře Billy.“

Zeptal jsem se: „Je to pravda, že se toto děvče skoro utopilo?“

Odpověděla: „Je to tak, bratře Branhame. Její muž a ti ostatní ji museli vytáhnout z řeky. Museli jí zavést kyslík. Museli z ní pumpovat vodu.“ Řekla: „Měla na sobě šaty. Pořádali piknik. Když utíkala po písčku, uklouzla, padla po hlavě do vody a už se nenadechla. Oni ji nezpozorovali a zahlédli ji teprve, až když vyplavala nahoru a zase se potopila. Běželi tam, podařilo se jim ji zachytit a vytáhli ji ven.“ Řekla: „Málem zemřela.“

Řekl jsem: „To byl čas jejího odchodu.“

Vidíte, Bůh ví, co dělá. Nuže, Pán by mi to byl pravděpodobně řekl, kdybych byl nezaujal takové stanovisko, jak jsem to udělal: „Pane, Ty jsi mi dlužen vysvětlení! ON vám vůbec nic není dlužen!

Jednoho večera jsem stál ve shromáždění a slyšel, jak se jeden evangelista modlil za nemocnou osobu. Řekl: „Bože, přikazuji Ti, abys uzdravil tuto osobu!“ Kdo přikazuje Bohu? To ani není vůbec rozumné, neboť Bůh přece dělá to, co chce.

Může hlína říci hrnčíři: „Proč jsi mne tak udělal?“ Jistě ne! Jestliže ale prorok zůstane tichým a poprosí Pána o odpověď, pak tu odpověď bude.

Tak jako ten člověk položil otázku ohledně semene hada. Vidíte? Dejte jen pozor a neukvapujte se příliš, neboť u Boha se vždy všechno děje tak, aby to těm, kteří Pána milují napomáhalo k dobrému.

Kdyby Ninive nebylo činilo pokání, pak by na ně dolehly soudy Boží. Pomyslete na to, že prorok musí poslechnout. Bylo to varování.

To stejné je s tímto národem. Nyní řeknete: „Bratře Branhame, minulou neděli jsi řekl, že již není naděje.“ Ano! Proč? Protože tím pohláhl, když byl zavolán. On to musí přijmout. Přijme to. Přijde čas, kdy tento národ bude rozbit na kusy. Viděl jsem to v roce 1933. Řeknete nebo byste rádi řekli: „Tehdy se to nestalo.“

Ale stane se to! Ani Mussolini tehdy ještě nebyl u moci. Ještě nebyla postavena Maginotova linie. V oněch dnech auta nevypadala jako vejce, Prezidenta ještě nevolily ženy a nechtěly vysokoškolského mladíka. Nebyl ještě katolický prezident, o němž se mluvilo, atd. Tyto věci byly ohlášeny před více jak třiceti lety, On mi je přece ukázal již tehdy, daleko dopředu, až do konce.

Zatímco se ta věc stále přibližuje, naplňuje se kalich stále víc. Pokání kázal Billy Graham, Oral Roberts a jiní. Proroci a podobní prošli národem se znamenými a divy; a on se vrhá stále hlouběji do hříchu. To je důvod, proč nečiní pokání. Pokání to vykoná.

Vidíme, že Achab po Eliášově kárání pokání nedělal. Kdyby byl Achab učinil pokání, a chodil mile před Bohem, nikdy by se ta věc nebyla stala. Achab přišel, vzal si Nábotovu vinici a dal ho zavraždit a všechny ty zlé věci. A Jezábel? Prorok tam šel s tím TAK PRAVÍ PÁN, ale co udělala? Jen vyhrožovala, že ho zabije. Co se stalo? Jeho proroctví se naplnilo: psi ji sežrali a lízali krev Achabovu. Přesně podle jeho slov. Viděl kalich naplněný.

Proto také Micheáš řekl to stejné. Jak by byl mohl žehnat to, co Bůh proklel? Jeho slovo, jeho proroctví, bylo v souladu se Slovem.

Herodes nečinil pokání, když mu Jan řekl: „Není správné, že jsi si vzal ženu svého bratra.“ On pokání nečinil. Co však udělal? Jeho žena si žádala prorokovu hlavu. A vidíme, co se s ním stalo. Až dodnes vyvěrá ve Švýcarsku pramen s modrou vřící vodou na památku toho, že byl zavržen. (Toto se vztahuje na Piláta.) Nekál se, když byl Pánem pokárán. Jan mu to řekl, nedbaje toho, zda byl prokurátorem nebo císařem nebo čímkoliv mohl být; musí dělat pokání, jestliže bůh volá, jinak bude nad ním hněv.

Zapsal jsem si, jak často k tomu v Prorocích došlo. Žel, nemáme čas, protože bych musel jinak mít ještě deset minut navíc.

Není-li pokání, pak přijde určitě soud. Ezechiáš se kál. Ninive se kálo.

Achab nečinil pokání. Nabuchodonozor nečinil pokání. Lidé v době Noema nedělali pokání potom vždy nastal soud. ON však nejdříve každého varuje. Každý je varován.

Protože vidíme, že se čas přiblížil, nechť každý, kdo cítí, že je varován, činí rychlé pokání dříve, než propukne Boží hněv.

Nyní chceme obrátit pozornost na Branhamovu kapli. Viděli jsme ty věci a víme, že je to pravda. Víme, že je to absolutní pravda. Rozkaz Boží zní: „činite pokání a dej se každý pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů, potom přijmete dar Ducha svatého. Nechť vám platí to zaslíbení a vašim dětem a všem, kteří ještě daleko stojí, kolik jich ještě Pán, náš Bůh povolá.“

Muž jménem Dauch, se mě zde nedávno zeptal a řekl: „Bratře Branhame, stárnu, slábnu, je mi 91 let. Myslíš, že jsem hotov zemřít? Myslíš, že jsem připraven jít? Myslíš, že jsem zachráněn?“

Zeptal jsem se: „Pane Dauchu, šel jsi někdy na prohlídku k lékaři?“

Odpověděl: „Ano.“

„Co udělá lékař? Má tam knihu, a on tuto knihu vezme a ověřuje si: ‚První, co bych měl u tohoto muže udělat, je, zkusit jeho srdce‘. Vezme tedy stetoskop, dá si ho do uší a poslechne si jeho srdce.“ Dále jsem řekl: „Jako další měří přístrojem krevní tlak na jeho paži. Potom udělá rozbor moče, krve, a všechna rozličná vyšetření. Projde všechno, a jestliže nic nenajde, udělá ještě rentgen. Nejistí-li nic, potom řekne: ‚Pane Dauchu, jste tělesně v pořádku.‘“

Z čeho tak vyvozuje? Z odůvodnění, které stojí v lékařské knize; podle hlavního vědce se nějak projeví, není-li něco v pořádku, projeví se to zde tak a tam tak, podle toho, co není v pořádku. Proto jsi zdravý, pokud to může zjistit.

Řekl jsem: „V tomto případě tě podrobím prohlídce duše. Pro duši má Bůh jen jeden přístroj, to je Jeho Slovo. Ježíš řekl u Jana 5:24: ‚... Kdo slyší Mé Slovo‘. Toto slyšet neznamená jenom vnímat nějaký zvuk. Toto slyšet znamená to přijmout. ‚Kdo může Mé slovo přijmout?‘ Amen! ‚Ten, který je slyší.‘

(Nezůstávejte stát, nenazývejte to nesmyslným, neříkejte: ‚Na těch věcech nic není, tomu nevěřím.‘) ‚Kdo Mé Slovo slyší.‘ To je Slovo Ježíšovo – On je Slovo O to jde. ‚Kdybyste mohli Mé Slovo uposlechnout‘, řekl On, ‚a věřili v toho, který Mě poslal, ten má věčný život a na soud nepřijde, nýbrž přešel ze smrti do života.‘ Amen!“ Zeptal jsem se: „Jak je to nyní s tvým srdečním tepem?“

Odpověděl: „Věřím tomu. Slyšel jsem to. Přijal jsem to.“

Řekl jsem potom: „Podle toho, co říká hlavní Specialista, Šéf chirurg, Šéflékař věčného života, jsi přešel ze smrti do života a nebudeš zatracen.“

Řekl: „Když jsem tě slyšel kázat o vodním křtu na jméno Ježíše Krista, šel jsem rovnou za tebou a ty jsi mě pokřtil.“ Řekl: „člověkem, který jsem kdysi byl, už nejsem. Něco se se mnou stalo. Dříve jsem se o to nestaral a šel tou druhou cestou, ale obrátil jsem se a začal tuto cestu úplně od začátku. Mé srdce hoří dnem i nocí, abych přišel

k Němu blíž. Věřím každému Jeho Slovu. říkám ‚Amen‘ ke každé troše z toho. I když mě to zraňuje, chtěl bych všechno, co Slovo vyžaduje, naplnit. Pokud vím, udělal jsem to.“

Odpověděl jsem: „Zdá se mi, že tvé srdce bije docela pravidelně. Věřím, že jsi duchovně dobře připraven.“

Zeptal se: „Co se stane, až se bude konat vzetí, budu u toho bratře Branham?“

Odpověděl jsem: „Nemohu říci, kdo je u toho nebo ne.“

Mínil: „Rád bych žil tak dlouho, protože bych velice chtěl prožít vzetí.“

Odpověděl jsem: „V pořádku, dovol, abych nahlédl, co o tom říká vědecká kniha o vědě duše.“ Řekl jsem: „V 1. Tes. 4 je psáno: ‚My, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. Neboť sám Pán, se zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve; potom my živi pozůstavení, spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí.‘ Zda budeš již zesnulý nebo ne, ať pohřbený nebo ne, přesto povstaneš. Nic tě nebude moci zadržet, budeš tam!“ Řekl jsem: „Bratře Dauchu, i kdyby Pán Ježíš nepřišel do doby vnuků mých prapra-pravnuků, přesto tam budeš přesně ve správném okamžiku; budeš tam dokonce již před tím, než oni budou proměněni, jestliže při tom budou.“ To je pravda. Amen!

Přicházející požehnání existuje právě tak, jako přicházející soud. Dnes večer musíme vyhlížet po jednom z nich. Musíte čekat buďto na hněv a zničení nebo očekáváte vzkříšení a Pána Ježíše. Tentýž Bůh zaslíbil jedno i druhé. Jsem tak rád.

*Vyhlížím po příchodu
šťastného Tisíciletého království,
a po tom, že se náš požehnaný Pán vrátí
a vezme Svoji čekající Nevěstu.
Ó, mé srdce touží a vzdychá po dni
líbezného vysvobození,
až se náš Ježíš navrátí.
Potom hřích a utrpení, bolest a smrt
tohoto temného světa skončí,
během nádherného panství s Ježíšem,
během tisíce let míru;*

(„Potom budeme každého času u Pána.“)

Co Bůh řekl, to se musí stát. „Budou-li stavět domy, budou v nich také bydlet, založí-li vinice, budou požívat jejich výnos; nebudou sázet, aby to jiný zdědil. Založí své vlastní vinice a v nich zůstanou? Amen! Amen! „Nebudou činit již nic zlého a působit neštěstí v Mé celé svaté hornatině.“ Haleluja!

Až toto smrtelné tělo oblékne nesmrtelnost, bude smrt pohlcena ve vítězství. Potom Jej spatříme, jak On je, a budeme mít tělo jako Jeho oslavené tělo. Ó, jaký to bude čas!

Tentýž Bůh a titíž proroci, kteří předpověděli ve Slově Božím hněv, který bude vylit, mluvili také o nadcházejících požehnáních. Jsem tak rád; Bůh nikdy nedopustí zničení nějakého národa, aniž by jej varoval. A tím, že to nyní dělá, máme při nás něco, co se nám přihodilo, totiž potvrzení znamení posledních dnů, velkého Ducha svatého, který působí mezi námi, naplňuje Svoji přítomností církev a potvrzuje Svě Slovo. Potom bude církev jednoho dne hotova skrze sílu Boží vstoupit vzhůru do nebe. Neboť je to varování, abychom odložili všechno, co nás zatěžuje a tak snadno nás obkličující hřích, abychom vytrvale běželi v daném nám boji o závod, patřice na Počátečníka a Dokonavatele naší víry.

Bůh ti žehnej, církvi! Držte se pevně Boží neproměnlivé ruky. Ano! Jestliže cítíte Jeho přítomnost, obraťte se k Němu. Je-li ve vašem srdci něco zvráceného, uveďte to do pořádku. Mnoho času již nemáme. Příchod Pána je blížký. Věříte Mu? Ó, nebude to tam nádherné? Jaký to čas, až tam na druhé straně opět uvidím ty staré bojovníky, procházející se rájem! Ó, vyhlížím po této hodině.

Vzpomínám si, co řekl můj bratr o starých veteránech, když se vraceli z bojišť přes oceán: „Když byla při jejich návratu v dohledu socha ‚Svobody‘, vynesli na palubu raněné, aby ji i oni mohli vidět. Když loď připlouvá k břehu, je vidět nejdříve, protože je tak vysoká. „Viděl jsi vojáky povstat,“ řekl, „a muži padali k zemi a plakali. Tito silní muži tam stáli, padli prostě na palubu a rozplakali se.“ Co to bylo? Znamení svobody. Všechno, co milovali, leželo přímo tam, za tímto znamením.

Ó, co to teprve bude, až v onom jitru uslyším starou Sionskou loď houkat a uvidím vlát prapory, až bude až bude po boji a vítězství bude vybojováno! Haleluja! Až přijdeme domů, kde smrt, hřích a peklo byly přemoženy a nebude existovat hřích, smrt a bolest! Skoro už

mohu slyšet houkat hláskou troubu! Ó, blížíme se tomu městu. Ano. Bitevní lodě připlouvají, stará loď Siona zaujímá své místo. Bůh nám pomoz, abychom žili pro tuto hodinu.

Pane Ježíši, jsme lidé, kteří se vším, co je v nás, se snažíme o své nejlepší, abychom chodili ve světle Tvého velkého evangelia, že jsi za nás zemřel a všechno napravil. Jsme tak vděční, že v této temné době, v této hodině, v níž žijeme, vidíme vycházet znamení. Ó, Bože, protože je to rukopis na zdi, Pane, děkujeme Ti, že můžeme vidět a poznat, že osvobození stojí blízko před námi. Kážeme a procházíme zemí křížem krážem. Vidíme, že děláš velká znamení a prokazuješ se v každém roce každého dne. Ani jeden rok nepřejde, aby země nebyla zasažena nějakým z Jeho nadpřirozených znamení. Vidíme to a poznáváme, že Boží velké vojsko pochoduje vpřed.

Není to velký počet, ale přece jen mocná skupina, která má věčný život, o níž je řečeno: „Neboť s Tebou porazím zástupy nepřátel a s Bohem mým přeskočím zdi.“ Dokonce ani vojsko smrti na ně nemá nárok, oni jednoduše proběhnou, přeskočí zeď z přirozeného do nadpřirozeného a odevzdají se do náruče Boží a do velké věčnosti. Pane, náš Bože, děkujeme Ti za to. Víme, že čas je blízko.

Ó, Bože, modlím se, jestliže je zde dnes večer někdo, kdo Tě nezná, kdo ještě nepřijal mír – možná, že dnes večer, během toho, co jsme mluvili, řekl tichý hlas v jejich srdcích: „Cítím varování, že zde již dlouho nebudu.“ Bože, necht' nyní uspořádají svůj dům. Necht' je všechno vyřízeno. Chlad necht' ustoupí, třeba jsou křesťané a tak dlouho zde seděli a tolik viděli, ale ztratili pro to ocenění a berou ty věci lehkovážně, namísto opravdu do hloubky a upřímně.

Ó, Bože, chceme dnes večer zkoušet sami sebe, protože víme, že tyto velké věci nás jen varují, že Církev bude brzy vytržena; dej to. Jsme-li obtíženi hříchem, nevírou a leností, nebudeme mít na vytržení účast. To víme, Pane. Proto se modlíme o to, abys v nás, v našich srdcích nechal rozhořet Ducha svatého. Bože, zapal naše duše Svým požehnaním. Pomoz nám k porozumění.

Požehnej lidi společně. Požehnej našeho milovaného pastora a jeho ženu. Požehnej diakony a pokladníky a celý sbor. Odpusť naše hříchy, uzdrav naše nemoci, Pane a zapal naše srdce. Nech nás odejít z tohoto místa s varovným poselstvím, abychom lidem, s nimiž se setkáváme a kteří jsou v hříchu, řekli: „Příteli, nestydíš se dělat takové věci? Víš, že se jednoho dne budeš muset setkat s Bohem.“ Dej to

Pane. Předávám Ti je nyní, předávám Ti poselství a vše ostatní, aby to přispělo k Tvé cti. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

*Miluji Je, miluji Je,
protože On mě miloval nejdříve
a vykoupil spasení mé
na kříži Golgatském.*

Milujete Je? Myslete na to, co jsme. Vidíte, jak daleko jsme na této cestě pokročili, přátelé. Ohlédněme se zpět těmi věky až do dnů Luthera a Wesleye. Pohledte, kde se nacházíme nyní; přímo na vrcholu pyramidy, zde, kde Bůh dokázal, že Bible byla otevřením sedmi pečetí dokonale zjevena. Očekáváme již jen na těch sedm tajemství přímo na konci, na příchod Pána a na vytržení Církve, které by mohlo nastat ještě před jitrem.

*Miluji Je, miluji Je,
protože On mě miloval nejdříve
a vykoupil spasení mé
na kříži Golgatském.*

Poznáváme, během toho, co se ztišíme, že jeden každý z nás musí jít odtud a opustit tento svět? Víte, že dnů člověka narozeného z ženy je málo a jsou plné nouze? Víte, že musíme zemřít, protože jsme se narodili ze stromu smrti, který stál v zahradě Eden? Jsme plodem klína naší matky a musíme zemřít, musíme opustit tento život, ať mladí nebo staří, bez rozdílu. Jestliže nejstarší muž či žena, kteří tu jsou, budou žít přes noc, budou žít déle, než mnohé desetileté nebo patnáctileté děti. Stovky dětí na celém světě zemřou před příchodem rána. Záleží na tom, co právě nyní děláte.

Toto může být vaše poslední příležitost. Mladí nebo staří, můžete přijít do sboru. Jedno však neopomeňte udělat. Buďte co nejhlouběji upřímní. Odložte hřích a všechno ostatní stranou. Hledte zpřímá do tváře Boží a položte otázku: „Pane, líbím se Ti? Co bych mohl ještě udělat, Pane Ježíši? Až tento život bude skončen, nebudu již mít příležitost Ti sloužit. Toto je jediný čas, v němž ji mám. Pane, můj Bože, dej mi jen znát, co bys chtěl ode mne, abych udělal? Zda mám jít a vykonat toto nebo ono; rád to udělám.“

Míníme to skutečně upřímně? Dělalí to i ti mladí? Dělalí to i ti ve středním věku? Dělalí to i ti starší? Dělalí to i ti mladiství? Jednou odtud musíme odejít. Jak víte, zdali nebudeme pryč již před jitrem? Nevíme to. Řeknete: „To mě znepokojuje.“ To by nemělo. Vlastně by

vás to mělo dělat šťastnými, kdybyste věděli, že opustíte tento starý morový dům.

Tam je jiný svět. Nemusíte vůbec chodit daleko. On je u vás. Je kolem vás. Bůh vám zde dal pět smyslů, abyste měli kontakt s tímto světem. Avšak existuje jiný svět; nemáte smysly, abyste jej mohli vnímat, nemůžete ho vnímat, protože je nemáte.

V neděli večer jsem např. Řekl – nevím, zda jste to pochopili – že máme pět smyslů: zrak, chuť, hmat, čich a sluch. Co by bylo, kdybychom nemohli vidět a měli jen chuť, čich hmat a sluch, a někdo by přijal zrak a řekl by: „Existuje jiný svět, se sluncem. Ó, jaký to pocit! Již nenarážíme do věcí. A já vám mohu říci, co to je.“ Domnívali byste se, že taková osoba je blázen, neboť vy byste tento smysl – vidění, neměli. Nikdo z těch, které znáte by jej nikdy neměl. Sice jste slyšeli o lidech, kteří o takových věcech mluvili, ale vy jste o tom pochybovali. Prostřednictvím tohoto smyslu však víte, že je to skutečnost. Je to skutečné místo, je to místo, které můžete vidět. Váš smysl vám to oznamuje.

Jediné, co se s vámi stane, když zemřete, je, že z těchto pěti smyslů jen vyjdete, vyměníte je, ó, čest! Dostanete jen jiný smysl. Pak budete žít s jiným, vyšším smyslem, tisíckrát vyšším než tento, v jiném životě, v životě, kde neexistuje bolest ani smrt. Věci, o nichž nyní nic nevíte, uvidíte jasně, až přejdete na druhou stranu. Nyní tomu nerozumíte, ještě tápete, protože tento smysl ještě nemáte. Řeknete: „Mám dnes večer podivný pocit, připadá mi, jakoby tu něco bylo. Chtěl bych prostě plakat nebo jásat.“ Je to kvůli andělům Páně.

Jako někdo, kdo nikdy neviděl, řekne: „Tu a tam cítím něco, co tu skutečně je, je to pocit jako teplo.

Lidé řeknou: „Je to sluneční světlo.“

„Co je sluneční světlo? Nikdy jsem je neviděl.“ Nikdy je neviděl a neví, co to je. Vidíte, někdo jiný mu to musí říci, někdo, kdo to může vidět. Vidíte?

Přecházíme jen na druhou stranu, jen přecházíme na druhou stranu, nebojte se smrti. Smrt není nic jiného než strašák. Ježíš nad ní zvítězil. Když Pavel došel ke svému konci, řekl: „Smrti, kde je osten tvůj?“ Kde je tvá hrůza? Hrobe, kde je tvé vítězství? říkáš, že mě máš? Chtěl bych ti ukázat tam do Jeruzaléma. Tam je prázdný hrob a Ten, jenž může říci: „JÁ to jsem, který jsem zvítězil nad vámi oběma – smrtí i peklem.“ A já jsem v NĚm, mě nemůžeš zadržet. Vstanu z mrtvých.

Ó, on řekl: „*Zatím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všem, kteříž zamilovali příchod Jeho.*“

Vy Jej milujete a chtěli byste Jej vidět přicházet. Očekáváte na Něho. Je to dlouhá historka, je to dlouhé čekání. Je to příběh lásky. Nemůžete se ani dočkat toho, až Jej spatříte. Ó, tak je to. To je čas, to je hodina, po které vyhlížíme. Není-li to dnes večer tak ve tvém srdci, příteli, pak dej pozor. Buď opatrný, nenechej se klamat nepřitelem. Jestliže Duch svatý ve vás způsobuje, že byste chtěli k Tomu, který vás stvořil, k vašemu Mistru, pak je to milostný příběh, o němž nemůžete nikomu vyprávět. To je pravda. Je to realita, je to skutečnost.

Dostanete-li výstrahu a je řečeno: „Ty pro to nejsi připraven“, pak myslíte na to, že vás Bůh může pro něco připravit.

Vy ještě nejste připraveni; říkáte: „Nu, jestliže budu pokřtěn Duchem svatým, snad mě potom Pán vezme s sebou.“ Ne, ne již kvůli tomu; tehdy budete připraveni teprve, abyste žili. Nejste připraveni žít, dokud nepřijmete Ducha svatého. Až když jste přijali Ducha svatého, potom teprve budete schopni žít. Předtím jste toho nebyli schopni. Ale potom, co jste přijali Ducha svatého, budete způsobit k životu; to teprve vás připraví.

Lidé řeknou: „Musíme se připravit na smrt.“ Ó, já se připravuji na život! Amen! To je ono. Připravte se, abyste žili – v Kristu žili; pro vítězný život nad hříchem, smrtí, peklem. Již mám vítězství, On je mým Vítězstvím. Jsem Jeho důkazem, jsem důkazem Jeho vítězství. Amen! To je ono.

Jak to víte, že jste to přijali? Mám to. Amen! Daroval mi to z milosti, cítím to, vím to. Vidím, jak se to projevuje v mém životě. Změnilo mě to. Podle této Knihy On řekl, že mám věčný život a nepřijdu na soud, nýbrž, že jsem přešel ze smrti do života, protože mé odsouzení vzal na Sebe a já jsem to přijal. Ano!

Proto již neexistuje žádné odsouzení. Proto již neexistuje smrt. Ovšem, že jednoho dne musím opustit církev a lidi, jestliže Ježíš prodělá, ale stane-li se to, nuže, pak nebudu mrtvý. Nemohu zemřít, mám věčný život. Jak by mohl zemřít člověk s věčným životem? Navždy budeme v přítomnosti Boží u Něho. Amen! To přemáhá mé srdce, způsobuje to, že bych chtěl začít ještě jednou kázat. To je pravda. Ó, On je podivuhodný!

*Není On předivný, předivný, předivný?
Není Ježí můj Pán předivný?
Oči to viděly, uši to slyšely,
co je ve Slově Božím zvěstováno.
Není Ježíš, můj Pán podivuhodný?*

*Miluji svědectví:
oči to viděly, uši to slyšely,
co ve Slově Božím psáno jest.
Není Ježíš, náš Pán, podivuhodný?*

Ó, miluji Jej! ON je můj Pokoj, můj Život, moje Naděje, můj Král, můj Bůh, můj Spasitel, Můj Otec, moje Matka, moje Sestra, můj Bratr, můj Přítel, mé všechno. Vidíte? Vždycky jsme tu zpívali podobnou píseň. Znáte ji. Slyšeli jste někdy tyto staré letniční písně? Doufám, že magnetofony jsou již vypnuty. Dříve jsme vždy zpívali píseň:

*ON je můj Otec, moje Matka, moje Sestra, můj Bratr.
ON je pro mne všechno,
neboť On je mým Otcem ...*

Vzpomínáte si, že jsme to zpívali? Vzpomíná si na to někdo? Ó, je to tolik let! Potom jsme zpívali i tuhle:

Já vím, že to byla krev ...

Vzpomínáte si na tuto starou píseň? Jakou jsme to ještě zpívali?
Ó, nechcete se Mnou jedinou hodinu bdít ...

Byl to starý barevný bratr Smith, který seděl vždy tady na rohu. Poslouchal jsem rád ty barevné lidi. Seděl jsem tam, křičel a plakal a dělal všechno možné, potrásal svým autem a poskakoval kolem dokola. Všichni tleskali rukama.

Ó, nechcete se Mnou bdít (Rytmus, který mají barevní lidé – víte, že nikdo neumí zpívat tak, jako oni, na to můžete zapomenout.)

... zatímco Já ...

Ó, seděl jsem tu a řekl: „Ó, Bože!“ Jako asi pětadvacetiletý mladík jsem běhal kolem vozu, jásal a takto chválil Boha. Ó, jaký to byl čas! To bylo docela na začátku, když Bůh tak začal mezi lidmi působit. Nyní jsme se stali silnou církví; ne mnozí co do počtu, avšak plní síly v Duchu. Amen! Jak podivuhodné.

Pak jsme zpívali ještě jednu píseň. Vzpomínám si na ni, stalo se to tam v Chattanooga. Ne, nebylo to v Chattanooga, ale v Memphisu,

když jsem se setkal s tou černoškou, jak víte, která tam venku stála. Slyšeli jste mě to vyprávět. Znáte to. Její syn měl pohlavní nemoc. Měla ovázanou hlavu pánskou košilí, opřela se tak o lavici. Pán zadržel letadlo a nějakým způsobem nedopustil, aby odletělo; byl jsem vyvoláván, avšak Duch svatý mluvil: „Projdi se trochu a jdi touto cestou dolů.“

Kráčel jsem tam, zpíval si na cestu a myslel, že mé letadlo jistě teď hned odletí.

Stále znělo: „Jdi dále, jdi dále.“ Bylo to v začátku mé služby. Uviděl jsem malou dřevěnou chatu, stála tam stará sestra, opřená o plot. Vypadala jako jedna z těch starých sester na obalu směsi pro vaječné omelety: měla velké silné tváře, vlasy svázané košilí dozadu; opřela se přes branku a já jsem zpíval tento malý popěvek. Zapomněl jsem, jak se ta píseň jmenovala, byla to jedna z letničních písní, chvalo zpěv.

Přestal jsem zpívat, když jsem se přiblížil a kráčel kolem. Stála tam a slzy stékaly po tlustých tvářích; nejráději bych ji byl objal. Řekla: „Dobré ráno, Parson.“

Zeptal jsem se: „Co jsi řekla, tetičko?“

Odpověděla: „řekla jsem: ‚Dobré ráno, Parson.‘“

Zeptal jsem se: „Jak víš, že jsem kazatel?“ Víte, lidé na Jihu jmenují kazatele „Parson“.

Řekl jsem: „Jak víš, že jsem kazatel?“

Odpověděla: „Věděla jsem, že přijdeš.“

Zeptal jsem se: „Ty jsi věděla, že přijdu?“ a dovtípil jsem se: „Zde to tedy je.“

Odpověděla: „Ano, četl jsi v Bibli příběh o Sunamitce, kazateli?“

„Ano, tetičko,“ řekl jsem, „to jsem četl.“

Odpověděla: „Byla jsem taková žena; prosila jsem Pána, aby mě a mému muži dal dítě, které jsem chtěla vychovat pro Něho. ON to udělal a dal nám dítě. Vychovala jsem ho, byl to milý chlapec. Dostal se do špatné společnosti kazateli, a dostal zlou nemoc. Leží uvnitř a umírá. Už asi dva dny umírá. Již dva dny nepřišel k sobě. Lékař tu byl a řekl: ‚Nemůže žít, zemře.‘ Je to pohlavní nemoc. Nemohu se na to dívat, že můj hoch tak umírá, celou noc jsem se modlila. Řekla jsem: ‚Pane, byla jsem jako ta Sunamitská žena, ale kde je Eliáš?‘“

Řekla: „Nato jsem šla spát a zdálo se mi, že jsem stála u dvířek a viděla tě, jak přicházíš cestou s malým kloboukem, který jsi měl na hlavě posazen tak nějak na stranu.“ Řekla: „Je tu jen ještě jedno: měl jsi mít kufr.“

Odpověděl jsem: „Ten jsem zanechal v Peabody hotelu.“

Řekla: „Věděla jsem, že jsi měl mít kufr.“ A pak řekla: „Můj chlapec umírá.“

Řekl jsem: „Jmenuji se Branham.“

Odpověděla: „Jsem ráda, že tě mohu přivítat, kazateli Branham.“

Řekl jsem: „Modlím se za nemocné. Slyšela jsi někdy o mé službě?“

„Ne, myslím, že jsem o tom neslyšela. Nechtěl bys jít dovnitř?“
Nato jsem vešel.

Tento velký mladík tam tak ležel. Pokusil jsem se jí něco říci o božském uzdravování, avšak jí to nezajímalo. Chtěla slyšet, jak ten chlapec řekne, že je zachráněn a připraven odejít domů; a Bůh ho zachránil.

Asi o rok později jsem ho viděl jako taxikáře tam u nádraží. Jak Pán koná ty věci!

Když jsem se potom vrátil – letadlo mělo odletět o sedmé hodině, ale nyní bylo 9,30 hod. Vzal jsem si taxi a vrátil se. Právě když jsem vcházel, slyšel jsem hlášení: „Poslední výzva pro let číslo tak a tak.“ Pán zadržel letadlo tak dlouho, během toho, co jsem tam šel a modlil se za toho mladíka. To je ono.

Snažil jsem se vzpomenout na píseň : „Jeden z nich“. To je ona. Ó, jak jsme to zde zvučně zpívali a tleskali přitom.

(Bratr Branham zpívá celou píseň.)

Nejste rádi? Podejme si navzájem ruce, zatímco budeme zpívat. Co myslíte? Uděláme to:

(Br. Branham zpívá.)

Chvála Bohu! Amen! Jsme prostě jako děti, nemáme nic formálního. Bůh je bez formalit. Je to pravda? Ano!

(Br. Branham zpívá.)

Skutečně jste rádi, že to můžete říci? Zvedněte prostě ruku a řekněte: čest buď Pánu! Jsem tak rád, že jsem jeden z nich. Jsem tak rád.

Pane, můj Bože, jsem tak rád. „Jeden z nich, jeden z nich.“ Jsem tak rád, že mohu být jeden z nich. Ó, Bože, pomoz nám, abychom to byli. Pomoz nám, abychom nechali svítit světlo, Pane, během toho, co putujeme na Sion. Dej to, Otče. V Ježíšově jménu Ti zasvěcujeme život k Tvé službě. Amen! Amen!

(Br. Branham zpívá.)

Ó, neočišťuje vás to důkladně? Nemilujete tyto staré písně? Mám je raději, než všechny ostatní, které člověk může mít; tyto staré, dobré hluboko jdoucí písně. Cítím se tak dobře, prostě dobře, a jsem šťasten, když je zpívám. Cítím se tak, že bych mohl jásat.

(Br. Branham zpívá.)

*